

และโจทก์ได้รับการรักษาในวันนั้นตั้งแต่วันที่ ๒-๔ กันยายน ๒๕๔๖ ดังนั้นกรณีของโจทก์จึงไม่สามารถรักษาที่สถานพยาบาลตามสิทธิได้และอาการป่วยมีลักษณะรุนแรงอันอาจอันตรายถึงแก่ชีวิตได้จึงจำเป็นต้องได้รับบริการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉิน โจทก์จึงมีสิทธิได้รับค่าบริการทางการแพทย์เฉพาะค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจริงตามความจำเป็นภายในระยะเวลาไม่เกินเจ็ดสิบสองชั่วโมงตามอัตราที่ระบุไว้ในประกาศสำนักงานประกันสังคม เรื่อง กำหนดจำนวนเงินค่าบริการทางการแพทย์ ซึ่งจำเลยมิได้อุทธรณ์โต้แย้งเรื่องจำนวนค่าบริการทางการแพทย์ ดังนั้นจำเลยจึงต้องจ่ายค่ารักษาจำนวน ๑๔๐,๙๐๕ บาท แก่โจทก์

๙๕. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๐๗๙/๒๕๕๕

เรื่อง ฟ้องเรียกค่าเสียหายจากการผิดสัญญาจ้าง อุทธรณ์ในข้อเท็จจริงต้องห้ามอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๔

โจทก์เป็นลูกจ้างของจำเลยตำแหน่งผู้จัดการประจำเขต ต่อมาจำเลยย้ายโจทก์ไปดำรงตำแหน่งผู้จัดการส่วนชายถือว่าผิดสัญญาจ้างทำให้โจทก์เสียหายและต่อมาจำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยไม่เป็นธรรม โจทก์ฟ้องคดีต่อศาลเรียกค่าเสียหายหลายประการรวมทั้งให้จำเลยลงพิมพ์คำพิพากษาของศาลทางหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยคือไทยรัฐ เดลินิวส์ และกรุงเทพธุรกิจ หนังสือพิมพ์ฉบับภาษาอังกฤษคือเดอะเนชั่นและบางกอกโพสต์ ฉบับละ ๓๐ วัน ด้วยค่าใช้จ่ายของจำเลย ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยชำระเงิน ๖๔,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย ค่าขออื่นให้ยก โจทก์อุทธรณ์ว่า การที่จำเลยไม่ให้โจทก์เดินทางไปฉลองความสำเร็จที่ประเทศฟิลิปปินส์เป็นการผิดสัญญาซึ่งจำเลยจะต้องจ่ายค่าตัวเครื่องบิน ๑๔,๐๐๐ บาท ค่าใช้จ่ายระหว่างเดินทางและท่องเที่ยว ๕๐,๐๐๐ บาท โจทก์ได้รับความเสียหายคิดเป็นเงิน ๖๔,๐๐๐ บาท แต่การที่จำเลยผิดสัญญาดังกล่าวทำให้โจทก์เสียชื่อเสียง เกียรติคุณ หรือดูถูกดูหมิ่น ดูแคลน ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอายแต่อย่างใดไม่ จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายตามที่โจทก์เรียกร้องในส่วนนี้ อุทธรณ์ของโจทก์จึงเป็นการโต้แย้งดุลยพินิจในการกำหนดค่าเสียหายของศาลแรงงานเป็นอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงต้องห้ามอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๔

๙๖. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๐๘๑/๒๕๕๕

เรื่อง การนับระยะเวลาฟ้องเพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานบังคับตามมาตรา ๑๙๓/๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

แม้ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๕ จะบัญญัติให้นำคดีไปสู่ศาลได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง อันเป็นเพียงการกำหนดระยะเวลาใช้สิทธิว่าสั้นยาวเพียงใด มิใช่บทบัญญัติให้นับระยะเวลาใช้สิทธิว่าเริ่มหรือสิ้นสุดเมื่อใด บทบัญญัติดังกล่าวและพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน

พ.ศ. ๒๕๔๑ ก็มีได้กำหนดหลักเกณฑ์การนับระยะเวลาไว้เป็นพิเศษแต่อย่างใดอันจะถือได้ว่าเป็นการกำหนดวิธีการนับระยะเวลาเป็นอย่างอื่นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๑๙๓/๑ การนับระยะเวลานำคดีมาสู่ศาลตามมาตรา ๑๒๕ จึงต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๑๙๓/๓ โจทก์ทราบคำสั่งวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ การนับระยะเวลาจึงไม่นับวันแรกคือวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ แต่เริ่มนับวันแรกในวันถัดไปคือวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ เป็นต้นไปและจะครบสามสิบวันในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๙ การที่โจทก์นำคดีไปสู่ศาลในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๙ ซึ่งเป็นวันสุดท้าย จึงเป็นการนำคดีมาสู่ศาลภายในกำหนดระยะเวลาสามสิบวันนับแต่รับทราบคำสั่ง คำสั่งของจำเลยจึงยังไม่ถึงที่สุด

โจทก์ได้จ้างนางสาว จ. เป็นลูกจ้างตำแหน่งผู้จัดการสาขาต้งมีหน้าที่บริหารและดูแลงานด้านบุคคลและการเงิน เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๙ เงินในตู้নিরภัยหายไปจำนวน ๓๐๔,๙๘๘ บาท นางสาว จ. เคยนำเงินจากตู้নিরภัยไปฝากธนาคารด้วยตนเองโดยไม่ได้ขออนุญาตโจทก์เป็นการผิดระเบียบข้อบังคับและคำสั่งของโจทก์ที่ให้พนักงานธนาคารไปปรับเงินฝากที่สำนักงานสาขาของโจทก์อันเป็นคำสั่งเกี่ยวกับการเงินข้อสำคัญที่ลูกจ้างจะต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัดเพื่อความปลอดภัยและป้องกันการทุจริตของลูกจ้าง จึงเป็นกรณีร้ายแรงตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๙ (๔) ทั้งได้ความว่าก่อนหน้าพนักงานคนหนึ่งของโจทก์แอบหยิบเงินในช่องใส่ลงในตู้নিরภัยไปจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท และสินค้าของโจทก์ที่นำมาจำหน่ายขาดหายไปคิดเป็นเงิน ๑๔๓,๔๓๐ บาท แสดงถึงความบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ของนางสาว จ. ขาดความระมัดระวังในการป้องกันรักษาเงินและทรัพย์สินของโจทก์เป็นการประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้โจทก์ได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๑๑๙ (๓) โจทก์จึงเลิกจ้างนางสาว จ. ได้โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย ค่าวินิจฉัยของจำเลยตามคำสั่งที่ ๑/๒๕๕๐ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลแรงงานจึงพิพากษาเพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน

๙๗. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๔๗๐/๒๕๕๕

เรื่อง ประกอบกิจการแข่งขันกับนายจ้าง ถือว่าร้ายแรง นายจ้างเลิกจ้างได้โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๙ (๔)

จำเลยประกอบกิจการค้าขายเครื่องมือแพทย์ให้แก่โรงพยาบาลต่างๆ ทั้งของรัฐและเอกชน ได้จ้างโจทก์เป็นลูกจ้างตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายขายค่าจ้างสุดท้ายเดือนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาจำเลยเลิกจ้างโจทก์เนื่องจากโจทก์กระทำผิดข้อบังคับของจำเลยโดยประกอบกิจการค้าขายเครื่องมือแพทย์เช่นเดียวกับจำเลย เห็นว่า จำเลยได้ปิดประกาศข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานให้พนักงานทุกคนทราบ แม้โจทก์ไม่เซ็นทราบแต่ก็ถือว่าโจทก์ทราบแล้ว ประกาศดังกล่าวข้อ ๘.๓ (๔) ห้ามประกอบธุรกิจส่วนตัวหรือรับเป็นที่ปรึกษาหรือรับทำงานให้ผู้อื่นในธุรกิจที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกับบริษัทแม้ว่างานนั้นๆ จะทำนอกเวลา

ทำงานของบริษัทฯ ก็ตาม โจทก์ไปจัดตั้งบริษัท ท. จำกัด โดยโจทก์เป็นกรรมการผู้มีอำนาจและถือหุ้นใหญ่โดยมีวัตถุประสงค์ค้าเครื่องมือเครื่องใช้ทางการแพทย์เช่นเดียวกับจำเลย ต่อมาปี ๒๕๔๖ โจทก์ลาออกแต่ยังให้นางสาว ย. คนรักและเคยทำงานอยู่กับจำเลยเป็นผู้มีอำนาจคนเดียว พฤติการณ์ของโจทก์เป็นการผิดข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานที่จำเลยประกาศใช้อยู่ก่อนแล้วอันถือว่ากระทำผิดร้ายแรง จำเลยจึงเลิกจ้างได้โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๙ (๔)

๙๘. คำพิพากษานิติภาคที่ ๑๕๔๗๑/๒๕๕๕

เรื่อง มีพฤติกรรมการส่อไปในทางทุจริตต่อหน้าที่จึงเลิกจ้างได้โดยไม่จ่ายค่าชดเชย และไม่เป็นการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรม

โจทก์เป็นลูกจ้างของจำเลยตำแหน่งพนักงานการตลาด มีผู้ได้บังคับบัญชาคือนางสาว ด. โจทก์และนางสาว ค. มีหน้าที่ขายน้ำมันเชื้อเพลิงของจำเลย และโจทก์มีหน้าที่รวบรวมเงินที่ได้จากการขายน้ำมันส่งมอบแก่จำเลย ต่อมาจำเลยตรวจสอบพบว่าโจทก์ไม่ได้นำเงินส่งจำเลยหรือทำรายงานการขายตามหน้าที่ โจทก์ขายน้ำมันแล้วไม่นำเงินส่งจำเลยเป็นเหตุให้เงินขาดบัญชี ๓๐๔,๙๙๗.๖๐ บาท ขายน้ำมันเป็นเงินเชื่อโดยไม่ขออนุญาตผู้จัดการ ไม่ได้ทำสัญญาซื้อขาย ไม่ได้จัดหาหลักประกันหรือทำสัญญาประกันตามระเบียบ เป็นการส่อไปในทางทุจริตต่อหน้าที่เป็นการบกพร่องต่อหน้าที่ จำเลยจึงเลิกจ้างได้โดยไม่จ่ายค่าชดเชย สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและไม่เป็นการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรม

๙๙. คำพิพากษานิติภาคที่ ๑๕๔๗๒/๒๕๕๕

เรื่อง ฟ้องซ้ำ ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๘ ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๑

ในคดีหมายเลขแดงที่ ๗๖๑๖/๒๕๔๕ โจทก์ฟ้องว่าจำเลยจ้างบริษัท บ. ให้รับเหมาค่าแรงเปลี่ยนมาตรวัดน้ำ จำเลยกลับแก้งโจทก์โดยกล่าวหาว่าโจทก์ทำหลักฐานเท็จใช้เบิกมาตรวัดน้ำที่นำไปเปลี่ยนเกินปริมาณงานที่ต้องเปลี่ยนตามสัญญาและจำเลยตั้งคณะกรรมการสอบสวนความผิดแล้วมีมติเสนอไล่โจทก์ออกจากงานซึ่งไม่ชอบด้วยข้อบังคับจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบขอให้เพิกถอน ให้จำเลยรับโจทก์กลับเข้าทำงานและจ่ายค่าจ้างนับแต่วันเลิกจ้างจนถึงวันรับกลับเข้าทำงาน ศาลแรงงานกลางพิพากษายกฟ้อง ศาลฎีกาพิพากษายกอุทธรณ์ คดีถึงที่สุด เห็นว่า คดีก่อนและคดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันว่าถูกจำเลยกลับแก้งกล่าวหาว่าโจทก์กระทำผิดเกี่ยวข้องในงานเปลี่ยนมาตรวัดน้ำของผู้รับเหมา เมื่อคดีก่อนถึงที่สุดแล้วโดยศาลวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีว่าโจทก์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและทั้งสองคดีคู่ความเป็น

รายเดียวกัน จึงเป็นข้อห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๘ ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๑

๑๐๐. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๔๗๓/๒๕๕๕

เรื่อง อำนางฟ้อง

จำเลยที่ ๑ เป็นรัฐวิสาหกิจจัดตั้งโดยพระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ จำเลยที่ ๒ เป็นผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยซึ่งไม่มีฐานะเป็นพนักงานของจำเลยที่ ๑ ตามพระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานในรัฐวิสาหกิจ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๓ จำเลยที่ ๓ เป็นรองผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ ได้สมคบกันออกคำสั่งบรรจุให้จำเลยที่ ๒ เป็นพนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยตำแหน่งที่ปรึกษาระดับ ๑๐ และจำเลยที่ ๓ ยังทุจริตออกคำสั่ง แต่งตั้งจำเลยที่ ๒ เป็นที่ปรึกษาระดับ ๑๑ ตามที่จะมีอัตราว่างและพนักงานเกษียณการกระทำความผิดกล่าวของจำเลยที่ ๒ และ ๓ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และยังทำให้จำเลยที่ ๑ เสียหาย โจทก์เคยฟ้องคดีต่อศาลปกครองแล้วศาลปกครองสั่งไม่รับฟ้อง เห็นว่า ตามคำฟ้องและคำขอบังคับของโจทก์ โจทก์ไม่ได้เป็นผู้ได้รับความเสียหายหรือได้รับผลกระทบต่อสิทธิและหน้าที่จากการกระทำของจำเลยทั้งสามโดยตรง ยังไม่มีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ของโจทก์ตามกฎหมาย สัญญาจ้างแรงงานหรือข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างหรือเป็นกรณีที่โจทก์ต้องใช้สิทธิทางศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง

๑๐๑. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๗๗๗/๒๕๕๕

เรื่อง นายจ้างเลิกจ้างลูกจ้างเนื่องจากไม่ได้พบลูกค้าด้วยตนเองและถ่ายรูปสถานที่ประกอบธุรกิจของลูกค้าโดยพลการเท่านั้น ถือว่าไม่ใช่กรณีร้ายแรง

โจทก์เป็นลูกจ้างของจำเลยตำแหน่งเจ้าหน้าที่สินเชื่อประจำอยู่ที่สาขาเทียนแก้วเทียน มีหน้าที่รับผิดชอบงานสินเชื่อ ระหว่างทำงานลูกค้ารายหนึ่งขอสินเชื่อ โจทก์ตรวจสอบและรวบรวมเอกสารให้จำเลยอนุมัติสินเชื่อจำนวน ๒,๕๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ลูกค้า ต่อมาลูกค้าผิดนัดไม่ชำระหนี้ โจทก์ติดตามทวงถามแล้วแต่ลูกค้าเพิกเฉย ต่อมาจำเลยเลิกจ้างโจทก์อ้างว่าโจทก์มีพฤติกรรมส่อไปในทางทุจริต เห็นว่า จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยเหตุผลว่าโจทก์ไม่ได้ดูกิจการและตรวจสอบหลักประกัน ไม่ได้พบผู้กู้เพื่อตรวจสอบข้อมูลข้อเท็จจริงที่ผู้กู้นำเสนอในการขอสินเชื่อจากธนาคารให้ถูกต้องและครบถ้วน โดยใช้วิธีติดต่อสอบถามทางโทรศัพท์ ซึ่งจากการกระทำดังกล่าวของโจทก์ในการพิจารณาสินเชื่อลูกค้ารายดังกล่าวเป็นไปตามขั้นตอนแล้ว

เพียงแต่โจทก์ไม่ได้พบลูกค้าด้วยตนเองและถ่ายรูปสถานที่ประกอบธุรกิจของลูกค้าโดยผลการเท่านั้น ไม่ถือเป็นการกระทำผิดร้ายแรงหรือจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จำเลยเลิกจ้างจึงต้องจ่ายค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า แต่การกระทำของโจทก์เป็นกรณีที่โจทก์ไม่ได้ปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถตามแนวทางปฏิบัติที่ผ่านมาเพื่อให้ข้อเท็จจริงที่แน่ชัดว่าลูกค้ามีที่อยู่เป็นหลักแหล่งแน่นอนและมีความสามารถในการชำระหนี้ได้เป็นเหตุให้จำเลยไม่ไว้วางใจให้โจทก์ปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันต่อไปได้ การเลิกจ้างจึงไม่ใช่การเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม

๑๐๒. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๗๘๐/๒๕๕๕

เรื่อง นายจ้างตกลงจ่ายค่าชดเชยแก่ลูกจ้างแต่ไม่ครบจำนวนตามที่กฎหมายกำหนด ลูกจ้างมีอำนาจฟ้องให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยส่วนที่ขาดได้

จำเลยประกอบกิจการรับจ้างซ่อมคอมพิวเตอร์ ผลิตและจำหน่ายหมึกที่ใช้พิมพ์ ต่อมาจำเลยประสบปัญหาภาวะการขาดทุนจึงเลิกจ้างโจทก์เพื่อลดค่าใช้จ่าย โจทก์ฟ้องให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยในส่วนที่จำเลยจ่ายไม่ครบ สินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม จำเลยต่อสู้ประเด็นค่าชดเชยว่าโจทก์ได้ทำบันทึกรายชื่อชดเชยยอมรับค่าชดเชยและได้รับไปแล้วตามที่ตกลงกันถือว่าโจทก์ได้ตกลงระงับข้อเรียกร้องค่าชดเชยและเงินอื่นๆ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ๔,๗๗๕ บาท และจ่ายค่าชดเชยเป็นเงินจำนวน ๔๗,๗๕๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย จำเลยอุทธรณ์ ศาลฎีกาเห็นว่า จำเลยมีสิทธิได้รับค่าชดเชย ๒๔๐ วัน เป็นเงินจำนวน ๗๖,๔๐๐ บาท แต่จำเลยให้โจทก์รับไปแล้วเป็นเงินจำนวน ๒๘,๖๕๐ บาท จำเลยจึงต้องจ่ายค่าชดเชยให้โจทก์อีกเป็นเงินจำนวน ๔๗,๗๕๐ บาท แม้โจทก์จะได้ตกลงยอมรับค่าชดเชยจากจำเลยดังกล่าวมาแล้ว แต่เมื่อยังไม่ครบจำนวนที่จำเลยจะต้องจ่ายตามบทบัญญัติมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ โจทก์ก็ยังมีสิทธิได้รับตามกฎหมายต่อไป โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องค่าชดเชยที่ยังขาดอยู่

๑๐๓. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๗๘๑/๒๕๕๕

เรื่อง อุทธรณ์ในข้อเท็จจริง

วันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ นาง ศ. กรรมกรผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยได้โทรศัพท์พูดคุยกับโจทก์กรณีที่โจทก์ตอกบัตรลงเวลาเข้าทำงานหลังเวลา ๘.๓๐ น. และตอกบัตรเวลาเลิกงานก่อนเวลา ๑๗.๓๐ น. ซึ่งเป็นเวลาเข้าและออกงานของโจทก์ แต่โจทก์ได้เถียงและไม่ยอมรับ นาง ศ. จึงขอเลิกจ้างโดยให้ มีผลเป็นการเลิกจ้างในวันดังกล่าว ที่โจทก์อุทธรณ์ทำนองว่าโจทก์ไม่พอใจแล้วละทิ้งงานไปเองและหากจำเลยมีเจตนาเลิกจ้างโจทก์ก็น่าจะต้องคืนเงินประกันให้แก่โจทก์พร้อมกับค่าจ้างด้วยนั้น อุทธรณ์ของจำเลยดังกล่าว

เพื่อให้เห็นว่าการที่โจทก์ไม่ได้ทำงานกับจำเลยเพราะโจทก์ละทิ้งงานไปเองมิใช่เพราะถูกเลิกจ้าง เป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงานกลางเป็นอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง

๑๐๔. คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๕๗๘๓/๒๕๕๕

เรื่อง ลูกจ้างปลอมใบเสร็จรับเงินเพื่อแสดงความอันเป็นเท็จถือว่ากระทำความผิดร้ายแรง นายจ้างเลิกจ้างได้โดยไม่จ่ายค่าชดเชย

จำเลยที่ ๑ เป็นรัฐวิสาหกิจจัดตั้งตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๘ จำเลยที่ ๒ เป็นนิติบุคคลจัดตั้งตามพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ โจทก์เข้าทำงานเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๑ ตำแหน่งหัวหน้างานโสตทัศนอุปกรณ์และการเผยแพร่ ระหว่างทำงานโจทก์ได้ปลอมใบเสร็จรับเงินเพื่อให้นาย ส. ไปใช้ยื่นต่อฝ่ายการเงินของจำเลยที่ ๑ เพื่อแสดงความอันเป็นเท็จว่ามีการชำระเงินค่าถ่ายถอดสตราการแข่งขันฟุตบอลให้แก่สถานีโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทยแล้ว ซึ่งเป็นความผิดอาญาและเป็นการกระทำได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อบังคับองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทยว่าด้วยระเบียบพนักงาน พ.ศ. ๒๕๒๑ ข้อ ๑๗ วรรคท้าย จำเลยจึงเลิกจ้างโดยไม่จ่ายค่าชดเชย